

כסף או שווה-כסף

לראות את הציורים, זה ביננו. הפקה: המון הפ- קות.

לקטנים:
להתחנן עם אמא. כתב ועיצב זאב לייכטנזון, הוצאת ליחי.

המשך לגל היהודה אטלסי שנפתח עם הוצאתו לאור של הילד הזה הוא אני. הנה דוגמה מתוך הספר:

כשהבטן של אמא מתנפחת
הפרצוף של אבא מתעגל מנחת;
ורק אני קצת מצוברת,
כי זה סימן שסידרו לי אה...

ולקצת יותר גדולים:
בעניין זה הלכתי לבני הקצתי-יותר-גדול ושאלתי אותו איזה שני ספרים הכי אהב בזמן האחרון והוא ענה — "הכיי-הכיי-אהבתי את פנו הלבן, וגם קצת-הכיי-אהבתי את חלומה הנדול של נופי".

מייד אחרי זה ניגשתי לבני העוד-יותר-גדול ושאלתי אותו מה היו שני הספרים הכי טובים שהוא קרא בזמן האחרון והוא ענה: "שוב את ממליצה להורים לקנות ספרים לילדים? אני לא לא אתן את ידי. תכתבי שיתנו לילדים כסף וכל ילד יקנה לעצמו מה שהוא רוצה." זהו ההפסד.

חז'לינו אמרו, כנראה, פעם לפני אלפי שנים, שבתנוכה נותנים לילדים דמי-הנוכה.
מה איכפת להם — על חשבונם?
או אם יש לכם כסף תנו לילדים כסף, אבל אם אין לכם כסף, אז כמו שאמרה מרי אנטואנט: תנו להם מתנות.

לקטנים-קטנים-קטנים:
כלום. הם עוד לא יודעים מה אמרו חז'לינו.
לקטנים-קטנים:

להיות גדול מאת ארנונה גדות, ציורים גיל-לי קוריאלי, בהוצאת מעריב. כאילו ספר חינוכי, הבא ללמד את הקטנים-קטנים מהי התחשבות, גוהו שיתוף-פעולה, מהם יחסי-גומלין, סיפור מתוק מאוד, ציורים יפהפיים — אז לא שמים לב שהספר גם חינוכי.

הרפתקאות תום ופני מאת אורנה מירן, הוצאת דולפין. סיפור יפה על הילד תום והתחולה פני ומערכת-יחסים ביניהם, דרך ביקור משותף במז' סיאון. סיפור לא-שיגרתי.

סידרה של 10 קלטות של סיפורי-ילדים קלאי סיים כמו המפורסם מכפר אור. שימלת-העשבת של חנה'לה, אליעזר והנזר, סיר הסיירים. ועוד. את הסיפורים קוראים עופרה ויינגרטן וגידי גוב והם מלווים בעיטורים מוסיקליים מפרי רוחו של אלי-דר לירור.

נחמד מאוד, לדעתי, רק במידה והילד כבר ראה את הספר והוריו קראו לו מתוכו, ועכשיו הוא רוצה לשמוע אותו בפעם ה-200, כי לשמוע את הסיפור של נפתלי מסיר הסיירים. למשל, מבלי

זמנות חנוכה

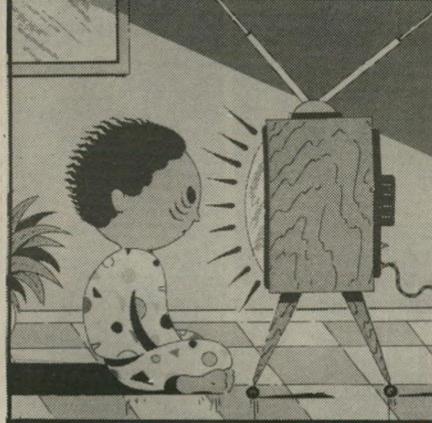
כבר לפני שבועיים טילפנה אלי חברה ושאלה אם אני יודעת כיצד מכינים סופגניות טובות לחנוכה. הסברתי להברה שסופגניות לא מכינים, אלא קונים. היה רגע של שקט, ואז אמרה לי החברה שאני אשה חכמה.
אם אתם מסכימים עם החברה שלי, הנה, פתח-תי גם לכם בעייה.

☆☆☆

שמעתי שבכמה בתי-ספר מחלקים בחנוכה תעודות. בבתי-הספר של הילדים שלי לא מחלקים. ממש נס גדול קרה לי.

☆☆☆

אם אתם עושים פול עם האמהות של חברי הילדים שלכם, ונניח שבדיוק היום באים אליכם כל ארבעת הילדים, הכי קל והכי זול זה לשכור

שלושה סרטי-יודיאו, העולים ככל ספרייה מתקבלת על הדעת, 15 שקלים.

זה יפתור בעייה של שמונה שעות לפחות: שש שעות של ההקרנה ועוד שעתיים של דיבורים על הסרטים, וקצת אוכל ושתיה והנה, ניגמר היום. הם לא שברו כלום (כי ישבו מול המסך) ובשלושת הימים הבאים הילד שלכם יהיה אצל חבריו ושם האמהות האחרות ישכרו את הראש.

כן, דיברתי עם רופאי-עיניים והוא אמר לי שיום אחד כזה, של צפייה מרוכזת, זה לא נורא, אבל כדאי לעשות הפסקה של חצי שעה בין סרט לסרט.

☆☆☆

כמו תמיד אני מחפשת את הצד היפה של המכות שבאות עליי. אפילו במכה הנוכחית הזאת של שמונת ימי-החופש היפסתי וגם מצאתי נתמה.

השנה היא השנה הראשונה ששני בני לא בייקו שום מנני לקנות כרטיסים לכל הפסטיבלים והפסטיגלים ושאר מקומות, שבהם 30 איש צורחים עומדים על הבימה ובאולם יש עוד 2000 איש שצורחים יותר חזק.
איזה כיף לי הפעם.

חנוכיות

בעוד חצי שעה באים האורחים כדי להדליק נר ראשון ו...אין חנוכיה. לא מוצאים אותה. אז מה עושים?

הנה רעיון או שניים לחנוכיה בן-רגע. היא תחזיק מעמד בדיוק עד שהאורחים שלכם ייצאו מהבית ונס גדול יקרה לכם, באופן אישי. כוסיות של וודקה יש לכם? שניים-שלושה פרחים יש בבית? המון עלים יש על העץ שליד הבית? ונרות הרי יש לכם — הרי לא ידעתם שלא תמצאו את החנוכיה.

שמים כמה עלים בכל כוסית, וגם נר כמובן, ובכוסית התשיעית מוסיפים גם שני פרחים, כדי שאפשר יהיה להבחין שהיא שמש מעמידים את הכל על השולחן ומסביב מפזרים סופגניות. לא רק שפתרתם לעצמכם בעייה, אלא שעוד יגידו עליכם שאתם יצירתיים.

ואם אין לכם כוסיות של וודקה, או בטח יש לכם צלוחיות למנה אחרונה. מרכיקים כל נר לצלוחית בעזרת שעווה. מוסיפים לכל צלוחית מעט מים, שמים כמה עלים ופרח אחד, לשמש נותנים כבוד יותר גדול ומוסיפים לו יותר פרחים. אפשר לפזר את החנוכיה על כל השולחן ואפשר לשים את כל תשע הצלוחיות על מגש אחד בפינת השולחן.

נ.ב. — אם אני, עם חוסר-הדימיון שלי ועם שתי הידיים השמאליות, יכולתי להמציא את שתי החנוכיות הללו, מי יודע איזה דברים נפלאים ייצאו לכם. מה שצריך זה רק חוצפה, בחיי.